

S mým manželem jsme měli svatbu v roce 1976 jedenáctého září. Pikantní bylo, že jsem na všechna naše výročí vždycky zapomněla, až do jedenáctého září 2001, to už jsem s mým mužem žila pětadvacet let. Až americká tragédie zapříčinila, že jsem si ve správný den vybavila ty chvějivé okamžiky, kdy jsem ve svých jednadvaceti řekla svému muži ANO. A od té doby jsem na toto pro mne významné datum už nezapomněla nikdy. A myslím, že má kamarádka Jana taky nikdy nezapomene, jak slavila svou stříbrnou svatbu. Po pětadvaceti letech manželství se její manžel skutečně vyznamenal, protože při přípitku pravil: „Je opravdu krásné, že jsme spolu tak dlouho vydrželi, zvláště když se vezme v úvahu, že jsem tě nikdy nemiloval.“

No... Co k tomu říci, snad jen jednoduchou a drsnou radu:

Když má kecy?!
Sbal mu věci!

Lék na dusno domácí?
Jdi tam, kde se utrácí!

Vždycky mu ráda umožni,
ať sám sebe znemožní!

Nové vizáži
starý partner překáží!

Pust' proutníka k vodě
po pořádné sodě!

Chytré holky neletí
už po celá staletí!

Pokud pije jako duha,
život ve dvou půjde ztuha!